

дадохмы книгата? *Стояну* или *на Стояна*. На що са на-
дънешь? — *на силата си*.

4) *Винителенъ*: *кого?* *какво?* или *що?* напр. Кого ви-
катъ тука? — *Стояна*. Какво му дадохъ? — *книга*.

5) *Звателенъ*, съ който са призоваватъ предмѣтытъ,
къмъ които говоримъ или искамы да говоримъ: *Стоене*,
сынко, *Стоене!*

38. — Отъ падежитѣ на Българ. езикъ само *Имени-*
телныйтъ и *Звателныйтъ* имать особенны формы, а дру-
гитѣ са образувать чрезъ нѣкон предлозы, които при-
дружаватъ името, било то съ членъ или безъ членъ,
какѣто ще видимъ надолу.

39. — Измѣняванъето на имената, споредъ числата и
падежитѣ, нарича са *склоненіе*.

40. — Българскыйтъ езикъ има три склоненія, по едно
за съкый родъ имена съществителны.

Бвлѣжка. — Понеже въ склоненіята влиза и членътъ, за туй преди
да са изложатъ тѣ, трѣба да са каже *за члена*.

41. — *Членътъ* въ българскыя езикъ е частица, ко-
ято са употребява слѣдъ съществителныйтъ имена, слѣдъ
прилагателны и мѣстоименія, когато предмѣтытъ сж намъ
извѣстны и познаты.

42. — Членъ, въ единств. число, мъжкый родъ за име-
нителенъ падежъ е *тъ*, а за другитѣ падежи (освѣнъ
звателный) — *а*, или *я*, съединенъ съ името което опре-
дѣлява; женскый родъ — *та*, средній — *то*; а въ мно-
жеств. число мъжкый и женскый родъ за сичкытъ паде-
жи — *тъ*, средній родъ само *та*.

Примѣры: *Градътъ е голъмъ*; — *водата е топла*; —
рѣкытъ текътъ; — *слънцето съ свѣтлината си съжи-*
вѣва природата; — *пролѣтъта е пріятна*; — *лѣтото*
е весело; — *славеитѣ пѣжтъ*; — *агнетата блѣжтъ*; —
перото е лекъ; *тѣлата сж тѣжкы*.